

Adás.
 Adalom Mihályfalvai
 September 1-8-
 az albi és ke-
 székyhidi iro-
 gelyi 9-órakor nyil-
 ladni. Zárt ajánla-
 ellátva f. h. 29-én
 Székelyhídon.

m. kivonat.
 járásbíró mint
 zbirés teszi, hogy
 zgazd. előleg egy-
 eserül Imre végre-
 150 frt tökéleve-
 grehajtási ügyében
 sbírószék területén
 zségben és határa-
 yi 668 sz. tkvi
 ngatlanra 200 frt,
 1412 b. sz. felvett
 200 frtban ezennel
 árban elrendelte,
 egjelölt ingatlanok
 er hó 8-ik napján
 jár. bíróság tkvi
 nyilvános árve-
 kikialtási áron alól
 zók tartoznak az in-
 ána k 10%-kát
 z. 42 §-ban jelzett
 és az 1881. évi
 a. kelt igazságügy-
 ában kijelölt óva-
 a kiküldött ke-
 z 1881. LX. t. cz.
 a bánatpénznek a
 helyezéséről kiáll-
 ervényt átszolgál-
 a kir. járásbírószék
 bságnál 1887. évi
 n.
Beóthy
 kir. járásbíró.

a k.
garetta-papír
 magyar birodalom
 manyos tekintés
 z összehasonlító
 alapján, mint tö-
 nes minden az
 artalmas anyag-
 zók között a leg-
 egkötőbbbezig-
 k ismerttetett el.
 unk is azon meg-
 ed, hogy a cigá-
 első sorban a
 gétől függ, annál-
 válik és minden
 atott rajzhoz ha-

ban
 zére, modern
 telére.
GYÁR.

Szerkesztőség és kiadó hivatal
 S. échenyi-utca SIMON-ház Kunz József ur
 kereskedésével szemben.
HIRDETÉNYEK.
 előfizetési pénzek és a kiadás körüli pausz...
 valamint a lap sze lemi részét illető
 minden közlemények ide inté. endők.
 Néremtelen levelek csak ismert kézekből
 fogadtatnak el.

DEBRECZENI ELLENŐR.

POLITIKAI, TARSADALMI és KÖZGAZDASÁGI LAP.
 A SZABADELVU PART KÖZLÖNYE.

Megjelen naponként, a vasárnap és péntek kivételével.

Előfizetési ár:
 Helyben háshoz hordva vagy vidékre postán
 küldve:
 Egész évre 10 frt — kr.
 Félévre 5 frt — kr.
 Negyedévre 2 frt 50 kr.
 Egy hóra 1 frt — kr.
Hirdetési díj:
 Ot-hasábsopetisors egyszeri beiktatásáért 5kr
 Bélyegdíj minden hirdetésért kb 30 kr
 Nyitlár 4 hasábsopetisorsért 20 kr.
 Hirdetést vagy reklamot magában foglal
 ujdonság sora 50 krajczár.

XIV. évfolyam 1887. Debreczen. Hétfő, augusztus 29. 167. szám.

Az égető kérdés.

(P. C.) Berlinből írják jó forrásból: Kétségbevonhatlan a lapok által ismételt közölt tény, hogy Bismarck a Balkánt illető minden kérdésben a hármak-szövetség keretén belül a vezetést Ausztria Magyarországnak engedte át, és hogy Olaszország sietett annak idején Kálnoky gróffal tudatni, hogy a német kancellár nézetét a magáról részéről teljesen osztja s az osztrák magyar szövetség társnak, mint a ki a Balkán kérdésekben a legközvetlenebbül és legérzékenyebben van érdekelve, a felszítet i l e t ő összes ügyekben az első votumhoz való, őt természetesen megillető jogát a legkétségesebben elismeri. E hallgatag egyezmény eddig pontosan és s igoruan meg is tartatott s valahányszor a Balkán-, de különösen a bolgár ügyekben új evolució vagy kancellária előbb mindig bevárta, hogy mit szólna hozzá a bécsi külügyi hivatal, s ha ez nyilatkozott, utasítva lettek a német diplomáciai közegei, hogy mindenben az osztrák magyar diplomácia közegei magatartásához és eljárásához csatlakozzanak. A minap azonban másként történt és a német ügynök Ferdinánd bevonulása alkalmával Tirnovában, Filippopoliszban és Szófiában sem kérdezősködött az osztrák magyar képviselőnél, hanem tőle függetlenül úgy járt el, a mint a francia ügynököt eljárni látta, a ki tudvalevőleg Bulgáriában az orosz képviseletet is végzi, míg Kelet-Ruméliában az orosz alattvalók védelme a német ügynök föladata. A német birodalom ez idő szerint tehát az egyesült Bulgáriával szemben az orosz támogatja. E tényen azon körülmény, hogy a német eljárás Ausztria Magyarországgal magatartásáig eddig ellentétbe nem jött, mit sem változtat; ez csupán a véletlen dolga s maholnap az

is megeshetik, hogy a két szövetséges eljárása egymástól lényegesen eltér. Habár ez eltérés elvi differenciává soha el nem fajulhat is, mégis igen feszélyező lehet még enyhébb alakjában is, miként ez már a gyakorlatban is jelentkezett. Hogy a hatalmak képviselői zászlóikat ki nem tűtétek Tirnovában és Ferdinánd bevonulásakor és föl-sketésekor az ünnepélyekben hivatalosan részt nem vettek, az természetes volt; Ferdinánd leutazása és trónralépte flagrans ellmondásban áll a berlini szerződés határozományaival, de kevésbé természetes és igen feszélyező lehetett Ausztria-Magyarországgal szemben nézve — hogy a monarchia hű barátjának, Milán királynak születése napján Filippopoliszban nem volt szabad kitűznie a zászlót, mivel a többi hatalmak képviselői sem tűtétek ki, s ha ő egyedül tűzte volna ki, ez félreértésekre adhatott volna okot, mivel a szerb király születésnapján történt Ferdinánd bevonulása is a kelet-ruméliai fővárosba.

Mindez nem kellemes, jól érzik azt a birodalmi kancelláriában; ez eszmé helye ebb ölet nem is ered a kancellártól, hanem Vimos császártól, ki a csárral való barátság és egyetértést minden áron helyreállítani szeretné s azon meggyőződéstől van áthatva, hogy a szövetséges Ausztria-Magyarországra nézve is jobb, ha Koburg miatt Oroszországgal konfliktusba nem jő. Az előzékenység által a régi benső viszonynak ismét megnyert III. Sándorral könnyebb lesz — úgy vélekedik az agg császár — békés, sőt Ferdinándnak a fejedelmi méltóságban való megerősítését is magában foglaló megegyezésre jutni, mint a dacos, haragos, Németország és szövetségesei iránt bizalmatlan cárral.

Az agg császár nagyra van ez „eszme”-lyével, hogy unokaöcsesét jószág ál-

tal kényszeríti szeretetre, s ebbeli óhaját oly megindítólag közölte kancellárjával, hogy ez nem vonakodhatott megtenni a kísérletet. Tehát csak kísérlet az, amiről szó van: jó ezt idejekorán konstatálni, nehogy a német diplomáciai ügynökök magatartásából a német politika lényegére téves következtetések vonassanak le.

A király körútja.

A király az őszi hadgyakorlatok alkalmával tudvalevőleg nagyobb körutat fog tenni az országban s fogadatására serényen folynak az előkészületek mindazokban a városokban, melyekben hosszabb-rövidebb ideig tartózkodni fog. Ez alkalmából érdekesnek tartjuk közölni a király utazási programját, mely felhivatalos jelentés szerint a következő.

A király szeptember 7-én este 8 óra 30 perczkor indul el Nyíráról s Tótmegyerem, Kelenföldön Székesfehérváron s Kanizsán át egyenesen Csáktornyára utazik, hová szeptember 8-án reggeli 8 óra 30 perczkor érkezik meg. Innen 6 főségre szeptember 10-én este 6 óra 30 perczkor Kelenföldön, Kőbányán Hatvason, Miskolczon, Szerencsén át Töke Terebessre utazik, s hová szeptember 11-én délután 9 óra 51 perczkor érkezik meg. A király és kísérete Terebess András s Gyula grófnál fognak lakni, míg a gyakorlatokat vezető hadtestparancsnokságot valószínűleg Szaláncon fogják elhelyezni. — Terebessről az uralkodó szeptember 14-én esti 6 óra 30 perczkor utazik el Szerencsén, Szajolon át Dévára, s hová az udvari vonat szeptember 15-én délelőtt 10 óra 50 perczkor érkezik meg. A nagy hadtestgyakorlatok nem Déva mellett, hanem a román határnál fognak megtartatni, azért szeptember 16., 17., 19., 20., és 21-én külön udvari vonatok közlekednek Déva és Piski között, a melyek a királyt, a főhercegeket, a külföldi katonai attachékat és a hadgyakorlatok fővezetőségének tagjait a gyakorlatok színhelyére viszik. Déva hat udvari ebéd lesz.

Az uralkodó szeptember 22-én déli 12 órakor Kolozs várra megy, s hová aznap délután 5 órakor érkezik meg és Kolozs várt marad szeptember 24-ig. E napon esti 9 órakor elutazik és 25-én reggeli 6 óra

kor a magyar államvasut vonatán Budapestre érkezik, s hol huzamosbb időig marad. Déván a magyar kormány valószínűleg Baross miniszter fogja képviselni. Tiszai miniszterrel csak Kolozs várt t lesz jelen, hol a király több küldöttséget fog fogadni.

Tisza Kálmán miniszterelnök Nagyváradon. Tisza Kálmán, Nagyvárad városi országgyűlési képviselője, szeptember hó végé felé, a királyi hadgyakorlatok befejezése után Kolozs várról Nagyváradra érkezik s mint az „U. É.” írja, ez alkalommal nyilatkozni fog választói előtt.

Külföld.

A bolgár belállapotok ziláltságát szomorú világításba helyezik a kormányalkotással járó nehézségek. Koburg fejedelmet még azok a férfiak sem támogatják, kik siettettki utazását Bulgáriába. Tomcsév, a nemzeti párt feje, nem vállalkozott kormányalakításra. Azai a kifogással élt, hogy pártja élén és a kormány kebelén kívül jobban szolgálhat a fejedelem és Bulgária ügyének. Stambulov, volt regens, ki szintén miniszterelnök jelölt, nem siet Coburg hívására Szófiába, mert állítólag beteg. Azt kétségbe vonják, hogy Koburg a Zaukov pártiaknak szintén óhaj helyet juttatni a kormányban, másrészt azt híresztelik, hogy Zaukov a saját pártbelijeit visszatartja a kormány alakításán való részvételtől. A pártoknak az a huzódossza — állítólag — a hadserg kétes magatartásában leli megfjeteását.

A porta újabb körjegyzéket fog utatni a hatalmakhoz, melyben azokat a bolgár kérdésre vonatkozó gyakorlati megegyezésre hívja fel. Artim efendi küldetése abban áll, hogy sürgesse a kis-szobranye összehívását. A porta nem ad határozott felvilágosítást Artim utjának céljáról. Oroszország azt követelte, hogy Ehrenroth tékornok elkísérje Artimet Bulgáriába. A porta nem hajtott az orosz követelésre és utalt arra, hogy ilyen misszió a hatalmak beleegyezésétől függ.

Koburnak tehát, ki most a kormányalakítás nehézségével küzd, nem okára Artim efendivel is meggyül a baja. — A fejedelem mindent elkövet, hogy a befolyásosabb ténnyezőket trónja biztosítására megnyerje. —

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.

A paplakban.

— Regény. —
 Irta WILD E.
 fordította Laky Imre.
 (Folytatás.) (8)
 — Azért hivatott ön ide, hogy ezeket elmondja?
 — Meglehet, — viszonzá szenvedélyesen. Aztán hozzá tette:
 — Mondja meg nekem, báró, szeretett ön engem öszintén?
 — Hogy jut eszébe ily különös kérdés? Fanny megfogta kezeit, s maga mellé huzta.
 — Nincs felelete erre a kérdésre?
 — Nincs.
 — Nincs és mindég nincs, — elégedetlenkedett a kis grófné. — Legyen ön öszinté; beszéljünk úgy, mint két régi jó barát. Szeretett e már engem egyszer igazán, oda adólag?
 — De, grófné, nem értem e nyakasságot. Mire való ez?
 — Mire való? Mert tudni akarom mi üzi el önt a világból, mert tudni akarom mi tartja önt itt viszsza, s mért temeti el magát e magányba?
 — Oktat az egész világ ismeri. Egyedül ön nem ismerné azokat? Tönkrementem, ezzel minden meg van fejtve.
 — Es nem vezethető ön többé a világba?
 — Nem.
 A grófné felugrott, s izgatottan járkált.
 — Önnek nincs bizalma hozzám, jól tudom, ön engem a felületos, kaczagó emberekből ítél meg, holott egy nagyon, nagyon szerencsétlen, boldogtalan teremtés vagyok. Ó, Lajos, ne azt a hideg, hitetlen mosolyt; úgy szeretném, ha ön jobban gondolkozna felőlem?

Egész mellé lépett, s illatos lehellte, szétzilált fürte a bárót érintették.
 A vágy e remek alakot karjaiba zární igen nagy volt, de a báró vitézül ellenállott.
 — En semmi rosszat sem gondolok ön-ről, grófné.
 — S mily hidegen van ez mondva! Csakugyan oly üres és néma lenne itt belül? Egy futó pillanatra, mintha csakugyan megakarván vizsgálni, a báró mellére tette parányi, puha kezeit.
 A báró nevetett.
 Szenvedélyesen felelt a hölgy:
 — Nekem üres és néma már szívem. Hisz ön is, úgy mint más, hideg, szívtelen terem tésnek tart! S ha csakugyan az lennék? ki az oka? a világ, a hideg, szívtelen világ. Ha csak egyetlen igaz barát lett volna oldalamon, egy lü lélek, ki vigasztalt, biztatott volna, ó, mennyire jobb lettem volna! Férjem? Eh, arról ne is szóljon. Sohase szeretttük egymást, jóllehet úgy hitték, hogy szívbéli házasság volt. A mi szívünknek nem sok köze volt házasságunkhoz. Neje lettem, hogy nevem legyen. Ö nevet adott, de cserébe adóságaiért. Ez volt a mi frigyünk. Az igaz, másképp üthetett volna ki, ha Elek szeretett volna. Fiatal voltam és élvvagyó, s boldog lettem volna, ha egy szívet a magaménak nevezhettem volna. Arra, hogy egyedül és elhagyatva keljen átélnem az életet nem gondoltam soha, s hogy az megtörténhetett nem hittem, s imé, mégis bele kellett törődnöm.
 — Nos, és mily csodálatosan beletörődött, ön! — szólt közbe a báró a guny könnyű árnyalatával.
 — Ön nekem nem hisz! — kiáltott fel hevesen a nő.
 — Ön engem hideg, érzelm nélküli bábnak tart, — mely-nre sokra talál a főrangú körökben, — de én, — én —
 A grófné hirtelen elhallgatott.
 Gyöngéd arcát fángoló pir borította el,

ajkait össze szorította, mintha egy megmondatlan szót akarna visszafojtani.
 A báró növekvő csudálkozással nézte őt.
 Már előbb gondolta, hogy a grófné különös magaviselete valami titkot rejt, de e sejtelen még soha sem tűnt úgy elébe, mint ép ma.
 Perger báró lovagias jellem volt. Azon pillanatban, mikor arra gondolt, hogy a grófné egy komoly titkot rejteget, azonnal kész volt barátsága és tanácsával tőle kitelhetőleg rajta segíteni.
 Azt ugyan elfelejtette, hogy ez asszony veszedelmesebb ö rá nézve a paradicsombeli kigyónál is.
 Gyöngéd hangon kérdezte:
 — Fanny, szenvedéseinek okát akarja velem közölni?
 Szomoruan rázta fejét.
 A báró folytatta:
 — Ha önnök szógnálni, önnök segitni tudok, örömmel szolgálatára állok.
 A grófné nagy szemetet meresztett rá. Valóságos képzett színésznő volt.
 Értett hozzá nemérett szerelmet hizegni, gyűlölet helyett nevetni; s hol sirni akart, ajka mindig kész volt a nevetésre.
 Lajos báró egy rövid farsangon át szenvedélye tárgya volt. De hát neki mindég rövid ideig tartó vonzalmak voltak. Melegeben soha sem érzett iránta.
 Midőn hosszas idő után viszont látta, igen megváltozottnak találta, s a régi szolgálatkész lovag rég eltűnt.
 Szavaiból a lemondás hangzott, s ha nem is árulta el beszédével, egész megjelenése elárulta.
 Ez új volt a grófnénak.
 Ép azért ingerelte őt, mert tudta róla, hogy elvekből vonul vissza a világtól s a kísértő szerepe csábos volt. Vissza akarta terelni a világba, melyet e férfi oly sajnálva s mégis oly elhatározással hagyott el.
 — Mi lesz aztán? Azzal nem gondolt, Fanny grófné.

Ö próbálni akart, a próba következményeire nem gondolt.
 Ily czéllal közeledett a báróhoz, ily czéllal vezette szobájába.
 Ö oly szívesen jászott komédiát és oly ingerlő volt előtte megosolni egy férfit, egy komoly férfit, — ha csak egy pillanatra is.
 A bárós zavai majd nem más gondolatokra tereltek.
 Hangjában igazi részvét csengett, — s az igazi részvét oly ritka, hogy az ember nem szívesen utasítja vissza.
 A grófné gyöngesége csak kevés ideig tartott.
 Lassan félig elborították a pillák a kifürkészhetlen, szép szemeket, úgy hogy a báró tekintetét nem bírta kiállani.
 Aztán megszólalt:
 — Természetes, segíthet rajtam; de az a kérdés akar-e?
 Talán soha sem hangzott még hangja lágyabb rezgéssel. O, Fanny grófné értett ahoz, mint heil a férfiak szívét körülhálózni, elcsábítani?
 Perger báró férfi volt, és melyik férfi marad érzéketlen egy szép asszony bájai előtt?
 Karon fogta a grófnét éskarjait gyöngéden magához szorította.
 Fanny grófné fejét a hatalmas vállakra támasztá, s arcát kebléhez nyomta.
 — Lajos, Lajos, suttopta halkan.
 A báró nyugodt vére hullámozni kezdett. Karjával átölte a grófné nyulánk természetét, s a másik perczben gyönyörrel lehajlott hozzá, hogy ajkait forró ökökkel zárja le. E pillanatban gyenge sikoj hallatszott elfojtva a szobában, mintha csak szellem ajkáról jött volna, s utánna az ajtó csattanása.
 A báró elbocsátá a grófnét karjai közül, a forró csók elmaradt, — s gyorsan magához tért.
 Ez volt az Elza látomány.

